

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Հայ քահանա

Մանրավաճառի նա խանութ բացեց,
Ծախում էր կոճակ, ասեղ ու մաստակ,
Բայց առուտորին խելքը չըպատեց.
Փակեց խանութը, շունեցավ վաստակ:

Նա շա՛տ թափառեց, դես ու դեն ընկավ,
Որ կյանքում իրան մի ապրուստ ճարի,
Բայց իզո՛ւր... ո՛չ մի բանի պետք չեկավ,
Չուխտ էշին բաժնել չէր կարող գարի...

Վերջը ճարահատ, երբ տեսավ որ էլ
Մարդ չի դառնալու, հույսն էլ է կորել,
Հայոց «այբուբենն» նա անգիր արավ
Եվ ազգի գրլխին քահանա դառավ...